

prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul central (T. Avasiloaie)
instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (A. Minciuna, V. Mihaila, V. Sîrbu)

ÎNCHEIERE

29 mai 2019

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componență:

Președintele completului, judecătorul
Judecătorii

Mariana Pitic
Nicolae Craiu
Iurie Bejenaru

examinând admisibilitatea cererii de recurs depusă de executorul judecătoresc Ruslan Ciobanu și de reprezentantul acestuia, avocatul Iuri Sorochin,

în cauza de contencios administrativ, la cererea de chemare în judecată depusă de executorul judecătoresc Ruslan Ciobanu împotriva Uniunii Naționale a Executorilor Judecătorești cu privire la contestarea actului administrativ,

împotriva deciziei din 05 decembrie 2018 a Curții de Apel Chișinău, prin care a fost respins apelul declarat de executorul judecătoresc Ruslan Ciobanu și a fost menținută hotărârea din 26 iulie 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul central, prin care acțiunea a fost respinsă,

c o n s t a t ă:

La data de 10 noiembrie 2017, executorul judecătoresc Ruslan Ciobanu a depus cerere de chemare în judecată împotriva Uniunii Naționale a Executorilor Judecătorești cu privire la contestarea actului administrativ.

În motivarea acțiunii reclamantul a indicat că, la data de 23 iunie 2017 Colegiul disciplinar al executorilor judecătorești pe lângă Uniunea Națională a Executorilor Judecătorești, examinând sesizările remise de către Lazarev Alexei și Consiliul UNEJ au dispus emiterea deciziei prin care au fost admise parțial sesizările înaintate, fiind constatată comiterea de către executorul judecătoresc Ciobanu Ruslan a abaterilor disciplinare prevăzute de art. 21 alin. (2) lit. b²) și f) din Legea nr. 113 din 17.06.2010, cu aplicarea executorului judecătoresc Ciobanu Ruslan a sancțiunii prevăzute de art. 24 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 113 din 17.06.2010 cu privire la executorii judecătorești, sub formă de amendă în mărime de 600 de unități convenționale.

A susținut reclamantul că, decizia Colegiului disciplinar al executorilor judecătorești pe lângă Uniunea Națională a Executorilor Judecătorești din data de 23 iunie 2017 a fost recepționată la data de 11 octombrie 2017, decizia fiind recepționată prin poșta electronică.

A afirmat că pârâtul nu dorește să țină cont de normele legale, care prevăd activitatea executorului judecătoresc, și nu a ținut cont de prevederile art. art. 21, 24 al

Legii privind executorii judecătorești, care prevede în art. 24 că, sancțiunile disciplinare se aplică în raport cu gravitatea faptei și constau în: a) avertisment, cu obligația de a se instrui, pe cheltuială proprie, pe o durată de la 4 până la 8 ore academice; b) muștrare, cu obligația de a se instrui, pe cheltuială proprie, pe o durată de la 8 până la 24 de ore academice; c) amendă, d) suspendarea activității executorului judecătoresc pe un termen de la o lună până la 6 luni; e) retragere a licenței.

A considerat că, la aplicarea sancțiunii, colegiul nu a ținut cont de prevederile legale și de principiul proporționalității. A menționat că, Ordinul nr. 96 din 20.02.2017, cu privire la aprobarea Regulamentului de activitate al Colegiului disciplinar al executorilor judecătorești, în conținutul punctului 52 prevede expres că, examinarea abaterilor disciplinare are la bază următoarele principii: prezumția nevinovăției - executorul judecătoresc se prezumă a fi nevinovat, garantarea dreptului la apărare - executorul judecătoresc are dreptul de a fi audiat, de a prezenta opinia, dovezi în apărarea sa și de a fi asistat de un avocat sau un reprezentant; celeritatea procedurii disciplinare - Colegiul este obligat să examineze fără întârziere sesizarea, cu respectarea drepturilor persoanelor implicate și a regulilor prevăzute de reglementările în vigoare; gradualitatea și proporționalitatea sancțiunii aplicate - la examinarea abaterilor disciplinare se asigură un raport echitabil între gravitatea abaterii, circumstanțele săvârșirii acesteia și sancțiunea disciplinară aplicată, coroborată cu aplicarea anterioară a altor sancțiuni disciplinare în privința aceluiași executor judecătoresc; unicitatea sancțiunii - pentru o abatere disciplinară nu se poate aplica, decât o singură sancțiune disciplinară; contradictorialitatea - fiecare parte trebuie să probeze faptele invocate, iar sesizarea se examinează, reieșind din solicitările ce se conțin în ea.

Astfel, a indicat că Ordinul nr. 96 din 20.02.2017, cu privire la aprobarea Regulamentului de activitate al Colegiului disciplinar al executorilor judecătorești, prevede în conținutul punctului 53 că în timpul examinării în fond a sesizării, prezența executorului judecătoresc este obligatorie. A mai indicat că, ordinul nr.96 din 20.02.2017, cu privire la aprobarea Regulamentului de activitate al Colegiului disciplinar al executorilor judecătorești prevede în conținutul p.57 că, în cazul când, prin votul membrilor Colegiului, s-a constatat existența abaterii disciplinare, executorului judecătoresc i se aplică una din sancțiunile disciplinare prevăzute la art.24 alin.(1) din Lege, luând în considerație următoarele elemente cumulative: caracterul și gravitatea abaterii, împrejurările în care abaterea a fost săvârșită, cauzele și consecințele abaterii, gradul de vinovăție al executorului judecătoresc, conduita executorului judecătoresc, impactul faptei asupra imaginii profesiei de executor judecătoresc.

A notat că, Colegiul disciplinar al Executorilor judecătorești de pe lângă UNEJ a invocat următoarele încălcări: încălcarea modului și a termenelor de comunicare a actelor întocmite de executorul judecătoresc părților în procedura de executare și/sau reprezentanților acestora art. 21 alin. (2) lit.b²) din Legea nr. 113 din 17.06.2010 cu privire la executorii judecătorești, încălcarea gravă a Codului deontologic art. 21 alin. (2) lit. 1) din Legea nr. 113 din 17.06.2010 cu privire la executorii judecătorești.

Privitor la necomunicarea actelor de executare debitorului, a remarcat reclamantul că încheierea privind aplicarea măsurii de asigurare a executării documentului executoriu nr. 060p/a-10r/12 din 25.11.2015 a fost expediată inițial la organele

competente, prin poștă, pentru aplicarea acestor măsuri. Încheierea a fost expediată destinatarilor responsabili de executarea acestei încheieri: Cadastru, CÎS, DDP. Reieșind din caracterul măsurilor de asigurare, acestea nu pot fi aduse la cunoștință imediat debitorului, în scopul de a evita acțiunile cu rea-credință din partea celui din urmă exprimate prin înstrăinarea patrimoniului, eschivarea de la executare, crearea impedimentelor etc.

A afirmat că, nici una din normele Codului de executare nu îl obligă să aducă la cunoștință încheierea respectivă, cu atât mai mult să fie stabilit careva termen pentru expedierea ei părților.

A susținut că, în acest sens, prevederile art. 63 și 67 din Codul de executare, demonstrează faptul că legiuitorul nu a prevăzut obligația executorului judecătoresc de a expedia încheierea cu privire la asigurarea executării părților și/sau careva termen fixat pentru expedierea acesteia. Astfel, Colegiul a interpretat o norma care prevede un drept al executorului judecătoresc cu o obligație, ceea ce nu este adevărat.

A menționat că, partea procedurii de executare nu este privată de a face cunoștință cu actele de executare, dacă solicită acest lucru.

Cât privește încălcarea gravă a Codului deontologic, invocă faptul că Colegiul a aplicat un act inexistent, din cauza că nu a fost publicat în Monitorul Oficial, ceea ce contravine art. 76 din Constituția conform căruia: Legea se publică în Monitorul Oficial al Republicii Moldova și intră în vigoare la data publicării sau la data prevăzută în textul ei. Nepublicarea legii atrage inexistența acesteia”.

Cât privește încălcările invocate la capitolul Codului deontologic, explică că, actele ce țin de preluarea procedurii de executare și a celor de continuare a executării silită nu au fost comunicate debitorului întrucât acestea nu au fost emise. Procedura de executare i-a fost transmisă lui în gestiune odată cu implementarea modificărilor sistemului de executare silită care a avut loc în vara anului 2010. Procedurile de executare care se aflau în gestiunea Oficiilor de executare ale Departamentului de executare al MJ au fost transmise executorilor judecătorești prin act de predare conform ordinului Directorului Departamentului de executare al Ministerului Justiției nr. 392 din 28.09.2010. Astfel, procedura de executare nominalizată nr. 19-356r/10, i-a fost transmisă în gestiune prin actul de predare din 29.09.2010 în baza actului de predare a preluat materialele procedurii de executare conform cărora executarea documentului executoriu se află în derulare.

A afirmat că, la acel moment nu era obligat să întocmească un act de preluare, deoarece nu a primit un document executoriu prin strămutare de la careva executor judecătoresc, iar actul de continuare a executării silită nu a fost emis întrucât executarea documentului executoriu deja se află la această fază la momentul primirii procedurii. La acel moment nici modificările Codului de Executare nu erau în vigoare. Art. 32 alin. (4) din Codul de Executare a intrat în vigoare la 05.11.2010, odată cu publicarea în Monitorul Oficial al RM Nr. 214-220. Autorii sesizării nu au menționat, la acest capitol, conform cărora norme califică faptele ce țin de necomunicarea actelor de executare. Ori acuzațiile aduse trebuie să fie temeinice și să se bazeze pe normele legale. Invocarea Colegiului privitor la admiterea neglijenței manifestată prin încălcarea obligației de diligență este denaturată. Limitarea la acțiunile de citare a creditorului în viziunea sa a

fost deajuns pentru a stabili mersul executării documentului executoriu, implicit executarea acestuia, iar întreprinderea cărorva alte acțiuni suplimentare nu a fost necesară, deoarece creditorul a recunoscut privitor la executarea documentului executoriu, iar alte solicitări din partea creditorului nu au parvenit.

Consideră reclamantul că, lipsește vinovăția la capitolul încălcării competenței, întrucât referitor la schimbarea adresei juridice a întreprinderii de la care s-au efectuat rețineri, a aflat doar în momentul în care acest fapt a fost invocat de debitor în petiția sa din 01.12.2016. Nici una din părțile procedurii de executare nu a comunicat acest fapt și nici însăși angajatorul care efectua reținerile din contul salariului debitorului, care a avut obligația să informeze executorul judecătoresc (Oficiul de Executare Botonica la acel moment) privitor la schimbarea adresei juridice. Această informație nu a fost comunicată astfel încât la momentul primirii în gestiune a procedurii de executare nu a cunoscut nici el despre acest fapt. Nu a cunoscut privitor la schimbarea adresei juridice a întreprinderii și nici nu a avut de unde să cunoască întrucât la materialele procedurii de executare lipsesc careva acte ce ar confirma acest fapt, nici părțile procedurii de executare și nici angajatorul nu a comunicat acest fapt. Reieșind din cele menționate, a considerat că în acțiunile/inacțiunile sale legate de competență lipsește elementul esențial al răspunderii juridice, și anume vinovăția. Atragerea sa la răspundere pentru asemenea faptă încalcă grav principiul răspunderii pentru fapte săvârșite cu vinovăție, ori răspunderea fără culpă nu este posibilă. Pe acest capăt de acuzare consideră că în faptele sale lipsesc semnele componentei disciplinare.

A indicat că, prin încheierea nr. 060p/a-10r/12 din 24.05.2016 a dispus corectarea încheierii privind încasarea cheltuielilor de executare din 29.12.2015. După examinarea de către instanța de judecată a legalității încheierii privind corectarea erorilor și implicit anularea acesteia, s-a conformat dispoziției instanței de judecată. La acest capitol, nu este de acord cu învinuirile aduse de Consiliul UNEJ ce ține de încălcarea Codului Deontologic. În această parte, a considerat că asistă la un caz de anulare a unui act al executorului judecătoresc, act care a trecut controlul legalității prin intermediul instanței de judecată conform art. 161-164 Cod de Executare al RM. În legătură cu faptul că acest act a fost anulat de către instanța de judecată, a considerat calificarea faptelor sale ce se referă la emiterea actului respectiv conform art. 21 alin. (2) lit. i) al Legii privind executorii judecătorești drept ilegale.

De asemenea, a susținut reclamantul că Colegiul disciplinar al executorilor judecătorești, contrar pct. 35 din Regulamentul de activitate al Colegiului disciplinar al executorilor judecătorești și art. 21 alin. (1) din Legea privind executorii judecătorești și-a atribuit funcțiile instanței de judecată. Colegiul disciplinar al executorilor judecătorești, examinând o solicitare ce ține de competența instanței de judecată, și-a depășit competențele legale, astfel, nu a ținut cont de prevederile pct. 35 din Regulamentul de activitate a Colegiului disciplinar al executorilor judecătorești care indică că, Colegiul nu va examina solicitările care țin de competența instanței de judecată, competența altor organe și instituții sau care nu întrunesc prevederile art. 21 din Legea nr. 113 din 17 iunie 2010 privind executorii judecătorești. Colegiul neântemeiat și-a atribuit competența instanței de judecată, ce derivă din prevederile art. 161 alin. (1), (2) din Codul de Executare.

A mai considerat că, Colegiul nu a luat în calcul nici termenul de prescripție prevăzut de art. 21¹ alin. (1) al Legii privind executorii judecătorești și aplicarea corectă în timp a acestei norme, în vigoare la data săvârșirii faptelor imputabile.

A susținut că, Colegiul disciplinar urma să înceteze procesul disciplinar, chiar dacă a constatat careva fapte ce pot fi calificate drept încălcări disciplinare. În fapt, plângerea s-a referit la acțiunile și inacțiunile (omisiunile) executorului judecătoresc Ciobanu Ruslan ce țin de executarea documentului executoriu nr. 2- 456/06 din 06.03.2006 emis de Judecătoria Centru privind încasarea de la debitorul Lazarev Alexei în beneficiul creditorului Lazarev Stela a pensiei alimentare în mărime de 1/4 din salariul lunar și din tot felul de venituri pentru întreținerea copilului minor născut la 21.04.1998.

A notat că, în procesul examinării cauzei au fost examinate acțiunile și inacțiunile (omisiunile) executorului judecătoresc Ciobanu Ruslan cu mult peste termenul de prescripție de tragere la răspundere disciplinară. Faptele invocate s-au produs în timp începând cu anul 2010 și până la 24.05.2016. Documentul executoriu a fost transmis executorului judecătoresc prin act de predare conform ordinului Directorului Departamentului de executare al Ministerului Justiției nr. 392 din 28.09.2010. Odată cu preluarea documentului executoriu, executorul judecătoresc a avut obligația de a informa părțile procedurii de executare privitor la acest fapt. S-a stabilit faptul că creditorul procedurii de executare a fost informat, însă debitorul a aflat despre preluarea procedurii de executare și alte acte emise în cadrul procedurii de executare la 29.12.2015. Prin urmare, după data de 29.12.2015, executorului judecătoresc nu-i pot fi imputate inacțiunile sau omisiunile ce țin de neinformarea debitorului privitor la actele de executare, inclusiv referitoare la preluarea documentului executoriu. Astfel că, de la data săvârșirii faptelor incriminate și până la dala aplicării sancțiunii disciplinare au trecut aproximativ un an jumate. Conform normei noi termenul de prescripție de tragere la răspundere disciplinară a fost extins de la un an până la doi. Faptele invocate executorului judecătoresc s-au produs sub acțiunea legii vechi, adică când termenul de prescripție nu era mai mare de un an. Astfel că atragerea la răspundere disciplinară a executorului judecătoresc conform termenului nou introdus de doi ani, ar încălca principial neretroactivității legii și ar însemna înrăutățirea situației persoanei învinuite.

A afirmat că, Legea cu privire la executorii judecătorești nu conține norme ce ar reglementa expres acțiunea în timp a termenului de tragere la răspundere disciplinară. Totodată, prin metoda analogiei legii, denotă faptul că termenul de tragere la răspundere disciplinară aplicabil acțiunilor și inacțiunilor (omisiunile) executorului judecătoresc este cel de un an. Din acest motiv a considerat că Colegiul a avut obligația să înceteze procesul disciplinar.

A indicat reclamantul că ultimul act întocmit de executorul judecătoresc în cadrul procedurii de executare este încheierea nr. 060p/a-10r/12 din 24.05.2016 prin care a dispus corectarea încheierii privind încasarea cheltuielilor de executare din 29.12.2015. Și în acest caz realizează depășirea termenului de tragere la răspundere disciplinară întrucât de la emiterea acestui act și până la aplicarea sancțiunii de către Colegiu disciplinar a trecut mai mult de un an (24.05.2016- 23.06.2017). Pentru această faptă este aplicabil termenul prevăzut de legislația în vigoare la momentul săvârșirii.

A susținut că, dacă petiționarul a cunoscut despre acțiunea sau inacțiunea executorului judecătoresc pe care o califică drept încălcare disciplinară, atunci termenii de tragere la răspundere a executorului judecătoresc nu poate fi mai mare de un an în situația în care petiționarul nu a cunoscut despre acțiunea sau inacțiunea executorului judecătoresc pe care o califică drept încălcare disciplinară, atunci termenul de tragere la răspundere a executorului judecătoresc nu poate fi mai mare de doi ani. Prin urmare termenul de un an se calculează din momentul cunoașterii acțiunii sau inacțiunii executorului judecătoresc, iar termenul de doi ani din momentul săvârșirii lor. În cazul în care petiționarul Lazarev Alexei a aflat despre acțiunea sau inacțiunea sa pe care o califică drept încălcare disciplinară la dala de 29.12.2015, iar atragerea la răspundere a avut loc la 23.06.2017, atunci evident rezultă faptul că Colegiul Disciplinar a aplicat și interpretat eronat și denaturat prevederile art. 21¹ alin. (1) al Legii privind executorii judecătorești nr. 113 din 17.06.2010, atrăgându-l la răspundere peste termenul de prescripție legal.

A solicitat reclamantul anularea deciziei Colegiului disciplinar al executorilor judecătorești pe lângă Uniunea Națională a Executorilor Judecătorești din data de 23 iunie 2017 recepționată la data de 11 octombrie 2017, ca fiind ilegală și neîntemeiată.

Prin hotărârea din 26 iulie 2017a Judecătoriei Chișinău, sediul central, acțiunea depusă de Ciobanu Ruslan a fost respinsă.

La data de 27 iulie 2018, executorul judecătoresc Ciobanu Ruslan a declarat apel, solicitând admiterea acestuia, casarea hotărârii din 26 iulie 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Central și emiterea unei noi hotărâri de admitere a acțiunii.

Prin decizia din 05 decembrie 2018 a Curții de Apel Chișinău a fost respins apelul declarat de executorul judecătoresc Ruslan Ciobanu și a fost menținută hotărârea primei instanțe.

Pentru a decide astfel, instanța de apel a reținut că prin decizia Colegiului disciplinar al executorilor judecătorești pe lângă Uniunea Națională a Executorilor Judecătorești nr. 81-165/639Dfa din 23 iunie 2017 s-a dispus aplicarea în privința executorului judecătoresc Ciobanu Ruslan, în speță reclamantul, a sancțiunii prevăzute de art. 24 alin. (1) lit.c) a din Legea cu privire la executorii judecătorești, sub formă de amendă, în mărime de 600 unități convenționale (f.d.6-12).

Conform art. 24 alin. (1) și alin. (3) din Legea privind executorii judecătorești nr. 113 din 17 iunie 2010 (în vigoare la 01 octombrie 2015), sancțiunile disciplinare se aplică în raport cu gravitatea faptei și constau în avertisment, mustrare, amendă, suspendare a activității, retragere a licenței; în cazul constatării abaterii disciplinare prevăzute la art. 21 alin. (2) lit. b¹) și i), va fi aplicată sancțiunea disciplinară indicată în prezentul articol la alin. (1) lit. d) sau e).

Conform prevederilor art. 21 alin. (2) lit. b) și i) din aceeași Lege, executorul judecătoresc va fi tras la răspundere disciplinară pentru acțiuni sau omisiuni care contravin dispozițiilor stabilite de lege, cum ar fi încălcarea gravă a legislației, constatarea incapacității profesionale, exprimată și prin anularea irevocabilă de către instanța de judecată a unui număr de executări silit reprezentând 10% din dosarele de executare sau a unor acte de executare, întocmite în cel mult 20% din dosarele de executare, instrumentate într-un an calendaristic.

Conform pct.52 din Regulamentul de activitate al Colegiului disciplinar al executorilor judecătorești, aprobat prin Ordinul Ministrului Justiției nr. 96 din 20.02.2017, examinarea abaterilor disciplinare are la bază următoarele principii: prezumția nevinovăției - executorul judecătoresc se prezumă a fi nevinovat, garantarea dreptului la apărare - executorul judecătoresc are dreptul de a fi audiat, de a prezenta opinia, dovezi în apărarea sa și de a fi asistat de un avocat sau un reprezentant; celeritatea procedurii disciplinare - Colegiul este obligat să examineze fără întârziere sesizarea, cu respectarea drepturilor persoanelor implicate și a regulilor prevăzute de reglementările în vigoare; gradualitatea și proporționalitatea sancțiunii aplicate - la examinarea abaterilor disciplinare se asigură un raport echitabil între gravitatea abaterii, circumstanțele săvârșirii acesteia și sancțiunea disciplinară aplicată, coroborată cu aplicarea anterioară a altor sancțiuni disciplinare în privința aceluiași executor judecătoresc; unicitatea sancțiunii - pentru o abatere disciplinară nu se poate aplica, decât o singură sancțiune disciplinară; contradictorialitatea - fiecare parte trebuie să probeze faptele invocate, iar sesizarea se examinează, reieșind din solicitările ce se conțin în ea.

Astfel, instanța de apel a considerat că la examinarea cauzei disciplinare intentate în privința executorului judecătoresc Ciobanu Ruslan, de către Colegiul disciplinar al executorilor judecătorești pe lângă Uniunea Națională a Executorilor Judecătorești nu au fost admise careva încălcări de ordin material sau procedural, iar sancțiunea disciplinară a fost aplicată legal.

A mai reținut instanța de apel că, de către Colegiul disciplinar au fost constatate în cadrul cauzei disciplinare acte/acțiuni și omisiuni ale executorului judecătoresc în procedura de executare, precum: necomunicarea încheierii privind aplicarea măsurilor de asigurare a executării, emisă la data de 25.11.2015 debitorului, calcularea cheltuielilor de executare cu încălcarea prevederilor actelor normative, calificată de prevederile Codului de Etică drept concurență neloială (încheierea privind corectarea erorilor din 24.05.2016), neîntreprinderea acțiunilor prescrise de lege în vederea identificării tuturor veniturilor debitorului, cât și neexercitarea controlului asupra modului și cuantumului reținerilor din salariul debitorului, comportament prohibit de normele deontologice, omisiune ce prezintă caracter de continuitate în cursul perioadei cuprinse între data preluării în gestiune a dosarului de executare până la data solicitării de la reprezentantul debitorului de a prezenta informația angajatorului referitor la reținerile efectuate.

În temeiul celor expuse, instanța de apel a considerat întemeiată concluzia primei instanțe cu privire la respingerea acțiunii înaintate de Ciobanu Ruslan.

La data de 31 martie 2019, executorul judecătoresc Ruslan Ciobanu și reprezentantul acestuia, avocatul Iuri Sorochin, au depus cerere de recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel și hotărârii primei instanțe cu pronunțarea unei noi hotărâri de admitere integrală a acțiunii.

În motivarea recursului au invocat că nu sunt de acord cu decizia instanței de apel, deoarece instanța de apel nu a constatat și elucidat pe deplin circumstanțele importante pentru soluționarea justă a cauzei.

În acest sens a menționat recurentul că deși în cererea de chemare în judecată a invocat că intimatul a aplicat un act inexistent, deoarece nu a fost publicat în Monitorul Oficial al RM, ceea ce contravine art. 76 din Constituția RM, conform căruia Legea se publică în Monitorul Oficial al Republicii Moldova și intră în vigoare la data publicării sau la data prevăzută în textul ei, asupra cărui fapt instanța de judecată nu s-a pronunțat.

La fel, a indicat că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra argumentelor sale privind pretenția Colegiului referitoare la necomunicarea actelor de executare debitorului, deși a menționat că încheierea privind aplicarea măsurii de asigurare a executării documentului executoriu a fost expediată inițial și organele competente, prin poștă, pentru aplicarea acestor măsuri.

A invocat recurentul că instanța de apel a aplicat eronat prevederile legale, concluziile expuse în decizie sunt în contradicție cu circumstanțele cauzei, totodată, esența constatărilor instanței de apel sunt contradictorii, care afectează legalitatea deciziei contestate și însuși conținutul unui proces echitabil.

La fel, a considerat că instanța de apel a comis încălcări de procedură care au dus la soluționarea greșită a pricinii, în special instanța a apreciat arbitrar probele, iar erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

A mai susținut recurentul că, atât instanța de apel, cât și prima instanță nu au determinat corect temeiul juridic al cererii de chemare în judecată, nu au constatat esența încălcării drepturilor, libertăților sau a intereselor legitime ale reclamantului, și nu au determinat natura juridică a pretențiilor acestuia și nu a elucidat circumstanțele care au importanță pentru soluționarea justă a cauzei.

A susținut că, intimatul nu a luat în calcul nici termenul de prescripție prevăzut de art. 21¹ alin. (1) al Legii privind executorii judecătorești și aplicarea corectă în timp a acestei norme, în vigoare la data săvârșirii faptei imputabile.

La data de 23 mai 2019, Uniunea Națională a Executorilor Judecătorești a depus referință prin care a solicitat emiterea unei încheieri privind inadmisibilitatea cererii de recurs.

Examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului, completul specializat în cauze de contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție menționează următoarele.

După cum rezultă din speță litigiul a fost soluționat în baza Legii contenciosului administrativ nr. 793-XIV din data de 10 februarie 2000.

Prin Legea nr. 116 din 19 iulie 2018 a fost adoptat Codul administrativ al Republicii Moldova.

În conformitate cu art. 257 alin. (1) din Codul administrativ, prezentul cod intră în vigoare la 01 aprilie 2019, iar potrivit alin. (2), la data intrării în vigoare a prezentului cod se abrogă Legea contenciosului administrativ nr. 793-XIV din data de 10 februarie 2000.

În conformitate cu art. 258 alin. (3) din Codul administrativ, procedurile de contencios administrativ inițiate până la intrarea în vigoare a prezentului cod se vor examina în continuare, după intrarea în vigoare a prezentului cod, conform prevederilor prezentului cod. Prin derogare, admisibilitatea unei astfel de acțiuni în contenciosul administrativ se va face conform prevederilor în vigoare până la intrarea în vigoare a

prezentului cod. Prevederile prezentului alineat se vor aplica corespunzător pentru procedurile de apel, de recurs și de contestare cu recurs a încheierilor judecătorești.

Din sensul normei de drept enunțate urmează că, legiuitorul a optat pentru principiul aplicării imediate a noilor reglementări procedurale.

Prin urmare, completul specializat în cauze de contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție va aprecia condițiile de admisibilitate a recursului în conformitate cu prevederile art. 258 alin. (3) din Codul administrativ, adică conform reglementărilor anterioare intrării în vigoare a Codului administrativ.

În conformitate cu art. 434 Cod de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Curtea de Apel Chișinău a emis decizia contestată la 05 decembrie 2018, dar date care ar confirma recepționarea acesteia de către recurent la dosar lipsesc.

Astfel, recursul depus la 21 martie 2019 este în termen.

În conformitate cu art. 439 alin. (2, 3) Cod de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copieii de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia. În cazul neprezentării referinței în termenul stabilit, admisibilitatea recursului se decide în lipsa acesteia. Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin.(2).

Examinând temeiurile recursului, completul specializat în cauze de contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține următoarele.

În conformitate cu prevederile art. 254 alin. (2) lit. a¹) CPC, rămân irevocabile hotărârile judecătorești emise în primă instanță, contestate cu apel, fără drept de recurs.

Reieșind din prevederile art. 429 alin. (1) CPC, pot fi atacate cu recurs deciziile pronunțate de curțile de apel în calitatea lor de instanțe de apel, cât și hotărârile pronunțate de curțile de apel.

Alineatul (4) lit. c) al aceluiași articol prevede că nu pot fi atacate cu recurs deciziile emise de instanța de apel, fără drept de recurs.

Conform art. 24 alin. (7) din Legea nr. 113 din 17 iunie 2010 privind executorii judecătorești, decizia Colegiului disciplinar poate fi contestată, fără a fi necesară procedura prealabilă, în instanța de judecată în a cărei jurisdicție își are sediul Uniunea Națională a Executorilor Judecătorești, în termen de 30 de zile de la comunicare, în modul prevăzut la art. 231 alin. (6).

Hotărârea judecătorească se contestă cu apel în condițiile Codului de procedură civilă. Deciziile instanței de apel nu se supun recursului, fiind definitive și irevocabile de la pronunțare.

Iar, în conformitate cu prevederile art. 433 lit. a¹) CPC, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul este depus împotriva unui act ce nu se supune recursului, cu excepția cazurilor prevăzute la art. 429 alin. (5).

Raportând la caz dispozițiile legale menționate, se constată cu certitudine că decizia din 05 decembrie 2018 a Curții de Apel Chișinău, prin care a fost respinsă cererea de apel depusă de executorul judecătoresc Ruslan Ciobanu și menținută hotărârea din 26 iulie 2017 a Judecătoria Chișinău sediul central, prin care acțiunea a fost respinsă, nu se supune recursului, or, legiuitorul nu a prevăzut calea de recurs a unor astfel categorii de decizii.

Ca urmare, completul specializat în cauze de contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera cererea de recurs depusă de executorul judecătoresc Ruslan Ciobanu și de reprezentantul acestuia, avocatul Iuri Sorochin ca inadmisibilă, întrucât ultimii au declarat recurs împotriva deciziei emise de instanța de apel, fără drept de recurs.

Distinct de cele menționate, completul specializat în cauze de contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că, deși în dispozitivul deciziei din 05 decembrie 2018 a Curții de Apel Chișinău este menționat că aceasta poate fi atacată cu recurs, mențiunea dată nu poate substitui prevederile legale la capitolul dat, care nu prevăd calea de atac a acestei decizii.

În conformitate cu art. 193, 195, 230, 258 alin. (3) ale Codului administrativ și art. 433 lit. a¹) al Codului de procedură civilă, completul specializat în cauze de contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Recursul depus de executorul judecătoresc Ruslan Ciobanu și de reprezentantul acestuia, avocatul Iuri Sorochin, se declară inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Mariana Pitic

Judecătorii

Nicolae Craiu

Iurie Bejenaru